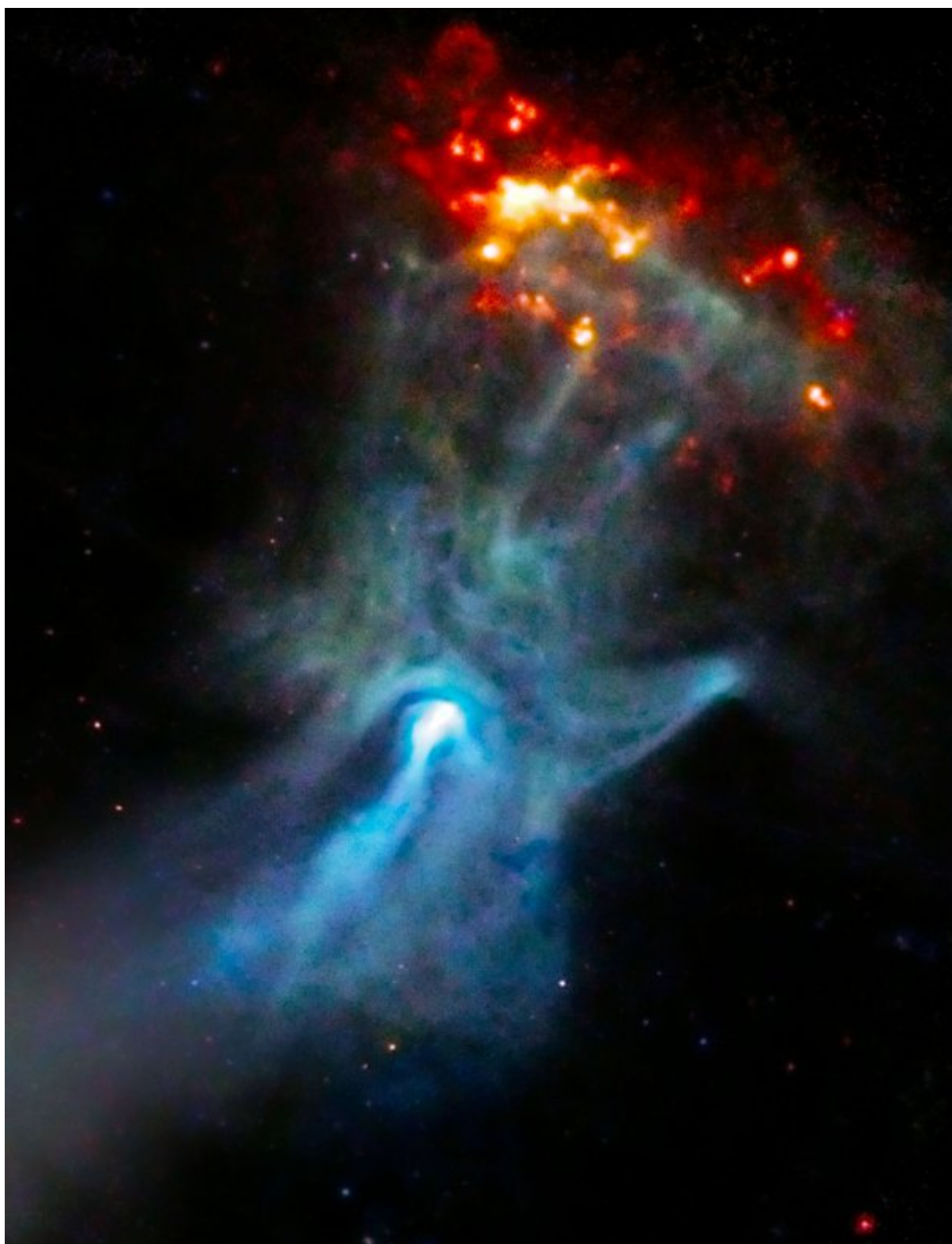

28 Οκτωβρίου 2013

Λυτρωτή μου...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Η πείρα των προσωπικών μου πτώσεων πρέπει να με κάνει πολύ ταπεινό. Ποτέ δεν μπορώ ν' αποκλείσω το ενδεχόμενο μιας νέας πτώσεως. Πρέπει να θέτω στον εαυτό μου τρέμοντας το ερώτημα: «Θα εξακολουθήσω να προδίδω ακόμη; Ο

προσεχής προδότης θα είμαι εγώ;»...

...Φτωχή ψυχή, λέει ο Κύριος, με ποθείς. Και ταυτόχρονα θέλεις να με παραδώσεις. Κι αυτό, γιατί ζητάς κάτι άλλο κι όχι Εμένα. Δεν μπορείς να με ποθείς και να με θέλεις αληθινά, αν δεν θέλεις μόνο Εμένα...

... Λυτρωτή μου, μέσα από τις κρυφές πληγές της ψυχής μου, μέσα από τις αμαρτίες, μου ανοίγεις το δρόμο σου για μένα.

Ιησού, είσαι παρόν στη διάπραξη της αμαρτίας μου. Όταν αμαρτάνω, είσαι ακόμη μέσα μου, σιωπηλός. Η παρουσία Σου καταδικάζει αυτό που κάνω. Μα ταυτόχρονα με καταλαβαίνεις και καταλαβαίνεις και την αμαρτία μου πολύ πιο βαθιά από ό,τι νιώθω εγώ ο ίδιος τον εαυτό μου και την αμαρτία μου. Διότι μου είσαι πολύ πιο οικείος από ό,τι είναι το εσωτερικότερο σημείο του εαυτού μου. Δεν μου είσαι ένας ξένος κριτής. Ενώνεσαι μ' αυτόν που, αμαρτωλός, βρίσκεται μπροστά Σου. Όμως την ίδια στιγμή είσαι το εντελώς αντίθετο από ό,τι είμαι. Μα με τυλίγεις με μια παρουσία και με μια συμπόνια απέραντη.

Κύριε Ιησού, αυτή Σου η παρουσία, αυτή Σου η στοργή με κάνουν τη στιγμή ακριβώς που αμαρτάνω, μέσα στη διάπραξη της αμαρτίας μου και χωρίς να έχω θάρρος να τη διακόψω, να νιώθω ν' ανεβαίνει απ' τα κατάβαθμά μου μια κραυγή. Μια κραυγή αγωνίας, αηδίας και ντροπής. Μια επίκλησή Σου, μια επίκληση του ονόματός Σου: Ιησού!

Κύριε, η παρουσία Σου στην πικρή ώρα της αμαρτίας μου είναι μια μεγάλη χάρη. Το χέρι Σου είναι απλωμένο, έτοιμο να με ανασύρει από την άβυσσο. Τι θα γίνω όμως, αν αρνηθώ αυτήν την έσχατη χάρη, που φθάνει να εκδηλώνεται και μέσα στην πτώση μου ακόμη;

Δεν εκφέρεις τυπικές αποφάσεις. Το πρόσωπό Σου, Κύριε Ιησού, είναι το δικαστήριο που με καταδικάζει. Μα το πρόσωπό Σου επίσης είναι διακήρυξη και πράξη χάριτος. Δεν θα υπήρχαν λόγια χάριτος και συγγνώμης, αν δεν υπήρχαν και λόγια καταδίκης...

... Εγώ αμαρτάνω και ο Ιησούς πεθαίνει. Η αμαρτία κλείσθηκε στην καρδιά του Χριστού. Ο Θεάνθρωπος γίνεται αυτός ο ίδιος ο αποδοκιμασμένος, ο καταδικασμένος. Για τον πιστό υπάρχουν ακόμη πολλά προς εξερεύνηση σε τούτο το μυστήριο (όσο μπορεί να εξερευνηθεί ένα θείο μυστήριο). Κύριε, άφησέ με να Σου μιλήσω γι' αυτό...»

(από το βιβλίο «Ιησούς» του Λεβ Ζιλέ, σελίδα 85- 87)

Πηγή: synaxari-synaxari.blogspot.gr